

Cesta

Díl osmý: Jedné noci v jednom místě, část 2

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Manažer, Zpěvačka, Blondýna a jejich Řidič se společně vydali na Cestu v Cadillacu DeVille (světle modrá barva, rok výroby 1966). Hned první den jejich výjezdu je čekala velká zkouška. Došlo k neskutečné události. Na nebi se objevily milióny ptáků. Temná nebeská vlna zaplavila celý svět a zdálo se, že Cesta naší čtveřice brzy skončí, že budou pohlceni opeřenou masou. Jejich vůz však vydržel první nátlak a z nezáviděníhodné situace se dostali díky Neznámému. Pokračovali v Cestě dál, ale ani tentokrát jim štěstí nepřálo. Díky Řidičově nepozornosti srazili srnu s tváří Mahátmy Gándhího. Bylo na čase, aby rozbili tábor a trochu se navečeřeli, seznámili se. Některé jsme poznali s nimi, ale mnohá tajemství zůstala skryta. Noc však prořízl Řidičův řev. Nebylo to to nejhorší, co na ně čekalo. Z temnoty se vyloupila jedna hyena s maskou na obličejí a hned za ní další. Jejich úmysly nebyly laskavé, ale Manažer protentokrát souboj vyhrál. Hyeny je nechaly odjet, rozhodně se však se čtveřicí nesetkaly naposledy. Cestující zatím nocí dorazili ke svému dalšímu cíli. Benzínové pumpě, kde se setkali s novými postavami – kuchařem Gonzálezem, servírkou Drew, tajemným dlouhánem, Elhapem, prodavačem Dwaynem. Na setkání s nimi ještě čeká Eduardo, místní automechanik. Seznamte se i vy.

Osmý díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Třetí díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/11/cesta-003.pdf>

Čtvrtý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/12/cesta-004.pdf>

Pátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/01/Cesta-005-public.pdf>

Šestý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/02/cesta-006.pdf>

Sedmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/03/cesta-007.pdf>

Cesta

Díl osmý: Jedné noci v jednom místě, část 2

Martin Štefko

Stál a ani se nepohnul. Věděl, že kdyby přesunul ruku nebo nohu, nepřežije. Zvíře kolem něj obcházelo, ale neútočilo. Jeho mručení přecházející v řev by většinu lidí přimělo k panice, ale on se nehodlal pohnout, pokud nebude muset. Skenoval okolí kolem sebe. Moc dobře věděl, že ani v případě, že zůstane nehybný, nemá vyhráno. Medvěd je zvíře. Může cítit jeho krev. Třeba je poraněný a ani si toho nevšiml. Medvěd si všimne, půjde po něm. Chce kořist. Chce se nažrat. Muž musí mít kudy uniknout. Medvěd je rychlý. Člověk nebude moct utíkat příliš daleko. Šelma by ho bez problémů dohnala. Kolem rostly stromy, ale všechny s větvemi vysoko nad zemí. Ztracené borovice! Měl však na výběr. Strom, anebo boj. Ruku měl přichystanou na noži, stačilo by ho jenom vytáhnout. Má však na souboj se zvířetem, které váží téměř desetkrát tolik, co on, dostatek sil a obratnosti? Ne, nevěřil si. Pokud bude muset, odváží se, ale ne jako první variantu. Jako první variantu musí volit útěk.

Jedna borovice měla větve poměrně nízko. Tak dva metry třicet. Možná malinko víc. Kdyby se rozběhl, správně skočil, dostal by se na ni. Pak jenom zhoupnutí dopředu, propnutí a vahou se nechat zhoupnout zpět, jako na hrazdě. Nic jiného. Je to jenom cvičení na hrazdě. Vyskočil by si na větev a mohl by se chytnout vyšších. Lezl by na další, protože medvěd na zadních by po něm snadno máchnul. Jediným seknutím by se mu postaral o achilovky. O to nestál. Musel by před ním vylézt tak pět metrů vysoko, aby měl jistotu, že je v bezpečí. Alespoň dočasně. Medvěd ho hned tak jít nenechá. Šelma, co má hlad, nepustí svou kořist snadno. Bude se o ni rvát. Přestane ho to nakonec bavit, ale muž se sám cítil unavený a věděl, že by další noc ve větvích nezvládl. Nemá dost provazu, aby se uvázal, a spánkový deficit je již na takové úrovni, že by sletěl dolů. Kdyby měl s medvědem bojovat, musel by zaútočit okamžitě. Jeden úder a konec. Nenašel by sílu na přeprání takového obra.

Dovolil si luxus a trochu natočil hlavu doprava. Ne o mnoho, ale potřeboval medvěda vidět alespoň periferně. Kdyby nevystihl moment útoku zvířete, všechno plánování by vyšlo vniveč. Medvědovi netrvá příliš dlouho, aby nabral rychlost. Jeho tělo se dopředu sune nesku-tečnou silou svalů, kterými by klidně přerazil nepříliš vzrostlý kmen.

Medvěd v zorném poli! Stál na všech čtyřech a pofrkával. Jako kdyby si člověka přestal všimat, jako kdyby si prve jeho přítomnost vůbec neuvědomil. Muž však moc dobře věděl, že o něm zvíře ví. Předtím se zarazil pozdě. Dost včas na to, aby na něj medvěd nemohl přímo zaútočit, ale pozdě na to, aby mu neprozradil svou existenci. Teď je to teprve skutečná divočina, teď teprve se ukáže, jak náročné je přežít ve světě venku, bez lidí za zadkem, jen sám proti osudu.

„Je člověk skutečně pánem tvorstva? Dokáže Michael přežít v přímé konfrontaci se silami přírody? Zvítězí muž nad zvířetem, anebo se s naším hrdinou rozloučíme a budeme na něj vzpomínat jako na hrdinu? Uvidíte v příštím dílu našeho seriálu *Síla divoké přírody*. Pokračování za týden.“

„A to je všechno?“ rozhodil Řidič nespokojeně rukama.

„No já jsem teda ráda, že to skončilo,“ ulevilo se Blondýně, která potřebovala rychle něčím zážitek zapít. Drew se u ní vcukuletu objevila se sklenicí jemně perlivé vody. „Díky,“ kvitovala zákaznice s povděkem a napila se.

„Vždyť jsme přišli o to nejlepší,“ postěžoval si Řidič. „Teď vůbec nevíme, jestli umře.“

„Jestli umře?“ vyjelo Manažerovo obočí vzhůru. „To vážně myslíš, že ho ten medvěd zabije?“

„Tak pravda,“ pokýval Řidič hlavou, „byl by to hodně nečekaný konec, ale zase díky tomu by to bylo skvělé, ne?“

„Ano, myslím, že většina diváků si tohle přeje. Co je to vlastně za pořad?“ mřil Manažer otázku ke Gonzálezovi.

„Vím já,“ prohodil Mexičan nad grilem, který právě čistil, „na televizi moc nekoukám. Asi něco o přežití v přírodě.“

„Výborně,“ protočil Manažer oči. „Předpokládám, že mi o moc víc neřeknete k tomu volebnímu plakátu venku na telefonním sloupu?“

„Volebnímu plakátu?“ zamyslel se González a ustal v pohybu stěrkou na poměrně zánovním grilu. „Jo, myslíte Magora Marka?“

„Magor Marc?“ dal Manažer najevo svou neznalost, což se nestávalo příliš často.

„No jo, místní senátorský kandidát. Docela cvok. Tak ono už to heslo, co? Volte menší zlo.“

„Hm, toho jsem si ani nevšimla,“ nakláněla se Blondýna na židli, aby plakát přes nepříliš čisté sklo alespoň zahlédla.

„To mě nijak nepřekvapuje,“ přisadil si Manažer. „Co je tenhle Magor zač? A vůbec, kdy tu mají být nějaké volby?“ vybral si k odpovědi znovu Mexičana.

„Jóóóó.“ Podrbal se González na bradě, „jak on se jenom... Jasně, Marc Retten. Jak mu říkáme jenom Magor, tak teď jsem hned nevěděl...“

„A ty volby?“ popoháněl Manažer.

„Volby? Nevím, ten plakát je tu snad věky. Volby už asi byly. Možná i víc než jedny, ale tohle je ten typ, co je na soupisce pokaždý. Je snad nesmrtelný. Nevím, jak dlouho už tam je, ale jsem si jistý, že ty černý vlasy už nejsou dávno příčiněním jeho mládí, ale nakupuje si je v tubičkách v obchodě.“

„Chlap, co si barví vlasy? To je buzerantský,“ vyjádřil Řidič trochu nečekaný názor.

„Chlap je chlap jedině, když neochvějně hledí ženám do výstřihu a ještě přitom stačí zabít polovinu místní zvířecí populace.“

Řidič sklonil hlavu, ale nakonec se přece jen vzmožil na patřičnou odpověď: „Viděl jste je?“

„Viděl,“ přitakal Manažer.

„Tak vidíte. Taky byste ty zvířata srazil.“

„Proč by je srazil, kdyby je viděl?“ nechápala Blondýna.

„No,“ zvedl se Manažer zničehonic. „Myslím, že jsem se tady dověděl všechno potřebné. Jestli vám to nebude vadit, rád bych se tu trochu porozhlédl, protože chci tohle místo poznat, když už strávíme nějaký ten čas.“

„Jen si poslužte,“ pokynul Řidič směrem ven.

„To bylo jen takové zdvořilé oznámení,“ dodal Manažer. „Ve skutečnosti vás o žádné svolení nežádám.“

„Nejsem blbej,“ ubezpečil ho Řidič.

„V to doufám,“ poznamenal Manažer a odešel. Nad jeho odchodem zatrylkoval zvonček.

„Taky docela divnej patron, co?“ převzal González Manažerovo místo a odsunul stranou prázdné nádoby, které ještě nikdo neodnesl. Drew se zatím přesunula ke stolům, aby je ledabyly otřela.

„Radost s ním jet,“ připustil Řidič ironicky.

„Vypadá, že se docela vyzná.“

„Já někdy úplně zírám, co všechno ví,“ přidala se Blondýna. „Ale je hrozně zlej. Někoho takového bych v rodině nesnesla. Kdyby to byl můj otec...“ Nakrátko se odmlčela. „Asi bych utekla z domu,“ dokončila nakonec.

„Moc ho nemusím,“ přiznal Řidič, „ale je fakt, že už nás během jediného dne dokázal vysekat z pořádných průserů. Nebyť jeho, nejspíš jsme ani nedojeli.“

„V tomhle?“ ukázal González na Cadillac DeVille. „V tomhle světle modrým krasavci z roku 1966? Tomu nevěřím!“

„Fakt že jo. Jsem úplně zapomněl na výroční tažení sebevražedných ptáků.“

„No jo,“ pleskl se González do čela, až to mlasklo. „To je fakt. Mi taky nedošlo. Už ale vlastně bylo na čase. Toto letí.“

„To teda,“ pokyvoval Řidič hlavou, „ale to ještě nebylo to nejhorší.“

„Co mohlo bejt ještě horší?“

Muži se bavili a Blondýna se zatím nezáčastně rozhlížela kolem, na tváři úsměv, který měla přichystaný, kdyby se na ni kdykoli kdokoli obrátil s otázkou a ona na ni musela reagovat. Vždy připravená.

„Hyeny,“ podělil se Řidič.

„Hyeny?“ vylétlo Mexičanovo obočí. „Ne, to přece...“

„Ale jo,“ pronesl Řidič se zadostiučiněním. „Hyeny.“

„To mě taháš... Nekecej. A kolik vás sem jelo?“

„Čtyři. Já a oni tři.“

„A původně?“

„V tomhle složení,“ stál si Řidič za svým a sledoval, jak za sklem stojí Elhap, který očividně neví, jestli má zůstat venku, anebo se vrátit zpátky ke svému stolu. Ani se nehnul a dál nahlížel dovnitř.

„Prosím tě, to není možný. Hyeny si vždycky berou jednu oběť. Jednu anebo všechny.“

„Tentokrát ne.“

„Ale jak...“

„No o tom právě mluvím. Ten chlápek, kravaťák, to on nás z toho dostal.“

„Jak?“ na Gonzálezovi bylo vidět, že není schopen přijít na jedinou variantu, v které by Manažer hrál hlavní roli zachránce.

„Postavil se jim.“

„Jako jak postavil?“

„Normálně s nima bojoval?“

„Ale hovno!“ neudržel se González. „To je blbost!“

„Nekecám,“ zvedl Řidič dva prsty na znamení, že všechno, co pronesl, je pravda. „Vzal si hořící klacek a normálně jednu hyenu zmydlil tak, že ji ostatní zabily.“

„No do prdele, to bych do něj neřek.“ I González se zadíval ven, ale nezajímal ho Elhap, který dál bez pohybu postával venku, ale Manažer. Ve svém skvěle padnoucím, jen trochu zaprášeném a pomačkaném obleku došel ke Zpěvačce, která někde našla malý stolek a židli, na které nyní seděla. Kuchař je měl v úhlu, že nepoznal, zda se spolu baví, či Manažer jen sleduje, co Zpěvačka dělá. „V tom chlapovi je asi víc, než na co vypadá.“

„O hodně víc,“ souhlasil Řidič. „Jde z něho na mě docela strach.“

„Jo, taky jsem měl takovej divnej pocit. Někdy, když se mnou mluví... Dej si na něj radši pozor.“

„Já jsem jenom řidič.“

„No právě.“

„Co tu tak normálně děláte?“ vložila se Blondýna, kterou už očividně unavovalo, jak se muži baví mezi sebou a nevěnují jí žádnou pozornost, kterou by si v jiné společnosti plně vysloužila. Měla si na sebe vzít něco víc odhalujícího. Nohy má skoro schované a na nohách si vždycky zakládala. Na co vlastně myslela? Sukně! Vždycky by měla zůstat u sukně, když chce, aby ji muži nepřehlíželi.

„Cože?“ nestačil se González hned zorientovat.

„Tak se ptám, protože mi přijde, že tu nic moc na práci není. Zkejsnem tu, podle toho, co říkal kravaťák, tak jsem chtěla vědět, co se tu dá dělat.“

„No...“ zamyslel se upocený kuchař, „vlastně většinou jen tak vysedáváme.“

„Což je celkem nuda,“ shrnula okamžitě Blondýna a přehodila si nohu přes nohu s takovou ladností, že by i Sharon Stone záviděla. A ta si sukni vzala.

„Není tady toho moc,“ přiznal González. „Lidi tudy jenom projížděj. To je všechno. Zastaví se na nějaký jídlo, pití, trochu s nima poklábosím, ale pak jedou dál. Už dlouho se nám nestalo, že by tu někdo trčel. Jsme jenom zastávka. Nic víc.“

„Ale něco se tu určitě dělat dá,“ změnila Blondýna strategii a vypršená žadonila alespoň o trochu té zábavy.

„Tak něco... něco určitě,“ nespouštěl Mexičan oči z bradavek, protože přemýšlel, jestli je vidí nahé, nebo ne. Rýsovaly se mu před očima až příliš zřetelně. „Karty se dají hrát.“

„Karty? Vypadám snad, že jsem na karty?“

„I ženský hrajou karty, ne?“ hledal González podporu u Řidiče.

„No jo, jasně. Hrajou.“

„Já jsem jednou karty hrála,“ přiznala Blondýna, „vlastně teda víckrát, ale jako jenom jednu hru. Na to ale teď nejsou... podmínky asi.“

„Jak by nebyly!“ rozohnila se v Gonzálezovi španělská krev. „Na karty jsou vždycky podmínky.“

„Ale tohle je poker...“

„Na poker je vždycky vhodnej čas i vhodný místo!“

„Já umím ale jenom svlékáci,“ špitla Blondýna s našpulenými rty.

„Na to je taky... taky... co-cože?“ ptal se kuchař Řidiče, jestli i on slyšel to samé. Řidičův výraz jasně dokazoval, že se ani jeden z nich nepřeslechl.

„Svlékáci poker,“ zopakovala Blondýna, jako kdyby se snažila, aby jim dolní čelisti odpadly až na zem.

„Svlé... poker,“ opakoval Mexičan. Přes všechny sliny, které se mu v přemíře vytvářely v ústech, jen těžko artikuloval.

„Ale na to není vhodná chvíle,“ zabouchla dveře do ráje Blondýna.

„Jak není vhodná chvíle?“ rychle se vzpamatovával Mexičan. „Na poker je vždycky vhodnej čas. A na svlékáci taky.“

„Jasně, na ten taky,“ přikyvoval horentně Řidič.

Ke zděšení obou mužů žena zavrtěla hlavou. „Nejsem opilá. Na svlékáci poker musím být opilá.“

„Támhle mám jednu zlatou tequillu. Jenom pro ni skáknou a budeme všichni opilí hned,“ dral se González překotně ze židle, až se z nějakého, jemu neznámého důvodu, ocitl na zemi. Rychle vyskočil a upaloval pro flašku. Vrátil se během několik sekund. Ve druhé ruce rovnou nesl tři panáky. „Jsem tady, jsem tady,“ funěl a pokládal všechno sklo na stůl. Jal se otevírat zapečetěnou láhev, kterou si podle všeho šetřil na důležité životní okamžiky. Blondýna mu však znovu brala vítr z plachet.

„Není večer, na svlékáci poker musí být tma.“

„Není problém! Není problém,“ věděl si Mexičan rady. „Stačí zatáhnout žaluzie a hned tu máme příjemný přítmí.“ Už stál u velkých okem a roloval dolů žaluzie, z kterých spadával prach. Nikdo je nespouštěl pěknou řádku let podle toho, kolik prachu bylo a v jakých mracích se vznášel vzduchem. González se rozkašlal, ale ani trochu mu to nepřekáželo. Během minuty stál u stolu a naléval tři panáky, aby mu Blondýna zkazila radost naposledy.

„Ale takhle to nejde,“ povzdechla si Blondýna smutně.

„Co nejde? Co nejde?“ chytnul se González vyděšeně za zbytky vlasů a vykuleným očima se díval kolem sebe, aby našel chybičku, kterou tohle všechno ještě má.

Řidič se neubráníl posměšnému úšklebku, kterého si ale nikdo ve slabém přítmí a s pozorností soustředěnou na jedinou osobu nevšiml.

„Svlékáci poker se musí hrát ve čtyřech.“

„Nemusí!“ zavyl González.

„Ale já jsem ho vždycky ve čtyřech hrála. Dva kluci a dvě holky. Tak to musí být.“

González si viditelně oddechl, i když oči se mu ještě do správné, méně vykulené pozice, nevrátily.

„Jasně, jasně. To se hned zařídí. Drew, zlato, pojd' si s náma dát jednu, možná dvacet partiček svlíkáčeho pokeru. Zlato, prosím,“ žadonil s rukama sepnutýma, jako se nad jeho kolébkou modlívala matka.

„Na to vám seru, prasata,“ pohodila servírka hlavou, div jí žvýkačka nevyletěla ven a šla utírat stoly.

„Do háje, Drew, zlato, tohle mi nemůžeš...“ Ale to už do jídelny vešel Elhap a zhatil všechny naděje na svlékáčeho poker. González našťvaně s několika nadávkami odešel do kuchyně.

„To by bylo,“ zašklebil se Řidič.

„To teda, už jsem skoro myslela...“ nedokončila Blondýna.

„Nešla bys do toho, ne?“

„Tak už jsem to hrála, ale on není můj typ.“

„Jo, to docela chápu.“

„S tebou bych do toho šla,“ řekla Blondýna. Jenže pak dodala: „Kdyby...“

„Jasně, já vím. Nerozmazával bych to,“ napřímil se Řidič na židli. „Možná bysme si mohli dát, ne?“ ukázal na panáky. „Když už to pro nás nalil.“

„Jasně,“ chopila se Blondýna jedné skleničky. „Tak na zdraví?“

„Ať nám slouží.“ Zlatavá tekutina v Řidiči zmizela tak rychle, že k němu ani González nestačil přiběhnout.

„Zatraceně! Takový škody.“ Přeléval třetího panáka zpátky do lahve, kterou hodně rychle zašrouboval. „Úplně zbytečně,“ posteskl si. „Úplně zbytečně.“

Řidič jen pokrčil rameny. Blondýna se rozesmála a on se musel smát s ní. Mexičan rychle utíkal svou láhev ukrýt.

Mezitím, před krátkou chvílí.

„Co to děláte?“ zeptal se Manažer Zpěvačky.

„Opravdu vás to zajímá, nebo se jen nudíte?“

„Vážně chcete znát odpověď?“

Zpěvačka si povzdechla, odložila tužku na stůl a věnovala se plně Manažerovi. „Ne, asi ne.“

„Nová píseň?“ nadhodil.

„Asi. Snad. Nevím. Možná z toho něco bude, možná ne. Dlouho jsem nic nenapsala. Dlouho jsem neměla důvod.“

„Hádám, že tohle místo ve vás vzbouzí... silné emoce.“

„Pche,“ odfrkla si Zpěvačka. „Silné emoce... Ale ano, i tak se to dá vlastně říct.“

„Mám se ptát?“

„Proč bych o tom měla mluvit s vámi?“

„Protože jsem jediný ze všech lidí tady kolem, komu byste to opravdu mohla říct.“

Zpěvačka se rozhlédla kolem sebe. Zrovna se k nim klátil Elhap. „Ano, v tom asi máte pravdu,“ řekla, ještě než k nim vytáhlý podivín dorazil.

„Nic nekoupím,“ utrhla se na něj.

Elhapa nevyvedla z míry. Pronesl to, proč k nim přišel: „Nevíte, kde je město v zapadajícím slunci?“

Zpěvačka prosebně vzhlédla k Manažerovi, který se stejně chystal ujmout slova. „Na západě, hádal bych.“

„Už dlouho tím směrem putuji, ale město stále nenacházím.“

„Kdo hledá Kadath, najde i město v zapadajícím slunci.“

„Vím, však to všechno vím, ale copak nechápete, že i Kadath je pro mě ztracený?“

„Ztracený? Copak jste prohledal všechna možná místa?“ zvolal Manažer.

„Vždyť svět je tak rozsáhlý, tak rozsáhlý a nekonečný!“ zabědoval Elhap a smutně sklonil hlavu. „Jak mám najít něco, co nevím, kde je? Kde mám začít hledat, abych měl alespoň nějakou naději?“

„Nehleďte tam, kde si myslíte, že Kadath bude, hledejte tam, kde by měl být. Ne podle vaší hlavy, ale podle toho, kam vás to ve skutečnosti táhne.“

„Ale vždyť...“ zarazil se Elhap. „Ne, to není možné.“

„Pak pro vás nemám lepší radu. V tom případě je možné, že Kadath nikdy nenajdete. Budete dál bloudit a dál lát nad svým osudem.“

„Ne, to není možné,“ vrtěl Elhap hlavou a odcházel od dvojice.

„Hnusný člověk,“ ošila se Zpěvačka.

„Ne, jen ztracený,“ odvětil Manažer zamýšleně.

„Jste vážně divný patron.“

„Proč myslíte?“

„Mluvíte s ním, jako kdybyste mu rozuměl.“

„Možná,“ připustil Manažer. „Vím, jak s tím člověkem mluvit a co mu říct.“

„I to stačí.“

„Ano, asi ano. Co to bude za píseň?“

„Cože?“

„Ta píseň, co píšete? Co to bude? O čem to bude?“

„Ještě... Nechci o ní mluvit. Je to jen...“

„Dobře, tak co tohle místo? Co vám na něm tak vadí?“ změnil Manažer okamžitě téma. Dál postával nad Zpěvačkou jako její učitel klavíru, který špičkou boty vyklepával do podlahy tempo. Učitel klavíru s dlouhými hnědými, trochu vlnitými vlasy a mírným strništěm, které si musel zastřihávat, protože ho měl vždy dokonalé. Zbožňovala hodiny klavíru a zvykla si, když nad ní někdo stál. Nikdy jí to nevadilo.

„Nesnáším to tu,“ vypustila ze sebe Zpěvačka.

„Už jste tu někdy byla?“

„Nejde přímo o tohle místo,“ vysvětlovala a vzala si do ruky tužku, s kterou nehodlala právě v tuhle chvíli něco psát. „Jde o všechna podobná místa. Díry světa. Tohle je prostě jedno z těch míst, kde chcipl pes,“ ukázala na zdechlinu, která ležela, nepovšimnutá, kousek za autoservisem. „Není tu nic, co by mi mělo zlepšit život, není tu nic, co bych tu hledala. A ti lidé,“ vyhodila rukou do vzduchu, jako kdyby to jedno jediné gesto mělo vysvětlovat vše, co se jí honilo hlavou. „Jen se na ně podívejte. Jsou odporní! Upocený ubožák, co se plahočí za grilem, myslí si, jaký skvělý život vede, ale přitom je neskutečně přízemní a omezený. A co teprve ta holka?! Vždyť je to naprostá nicka. Hloupá a ubohá. Jak bych se s takovými lidmi mohla bavit? Nesahají mi ani po kotníky.“ Zpěvačka to ze sebe vysypala tak rychle, až jí tváře mírně zarudly a srdce jí v hrudi bilo přímo zběsile.

„Budete to tu muset zvládnout.“

„S vaší společností, to bude hračka,“ ucedila sarkasticky.

„Dokážu být snesitelný.“

„A co za to budete chtít?“

„Informace.“

„Informace? Jaké informace?“

„Zajímá mě všechno. Chci toho vědět, co nejvíc.“

„Ach jo, co tak zásadního bych vám já mohla poskytnout?“

„Kolik jich bylo?“

„Kolik bylo čeho?“

„Kolik bylo těch mladíků?“

„Mladíků? Jakých... Já vůbec nevím, o čem to... mluvíte,“ odvrátila se Zpěvačka.

„Víte,“ rozhodl se Manažer trochu rozpovídat, „přemýšlel jsem o tom, co tady vlastně děláte, co znamená váš vztah s tím mladým mužem.“

„Byl to můj manžel!“

„Jistě, s vaším manželem. Proč muže tak mladého?“

„To je snad moje věc!“

„Přesto mě to velmi zajímá,“ přiznal Manažer. „Kdybych odhalil všechny dílky skládky, vytvořím celkem zajímavý obraz.“

Zpěvačka zhnuseně zavrtěla hlavou. „Chvíli jsem si myslela, že by se s vámi dalo vyjít.“

„Všichni lidé usínají na vavřínech.“

„Běžte někam... někam. Prostě běžte do háje!“

„Ještě jedna věc,“ nenechal se Manažer odkopnout tak snadno.

„Co?!“ zaječela Zpěvačka čistě.

„Pod padajícím sluncem není ono, já bych to nazval Pod padajícím nebem.“

Zpěvačka se pomalu podívala na papír, který měla položený na stolku před sebou. Pak pohled vrátila zpět k Manažerovi. „Běžte do prdele.“ Otočila se od něj a shrbeně, jako vzteklá kočka, čekala, až Manažer odejde.

Manažer se vydal do autoservisu. Hodlal se seznámit se všemi lidmi, co tady žili a byli. Posledního si nechával chlapce z obchodu, protože skutečně netoužil po tom jít za ním nedlouhé potě, co si to rozděl s Blondýnou. A jestli si to nerozdávali, minimálně ho uspokojila orálně. Když vyšla z obchodu, její výraz jasně nasvědčoval tomu, že provedla něco, co neměla. Jako malá holka, která si s kluky pod stanem hrála na doktory a nikdo je při tom nenachytil. Holka, co ve svém věku už dávno ví, že jí stačí jenom krása a pěkné tělo, aby dosáhla, co chce. Nepotřebovala peníze, protože měla svůj rozkrok a svá ňadra. Muži víc nepotřebují. Po sexu jsou ochotni udělat cokoli. Dělal se mu z takových lidí fyzicky špatně. Každý není jako on. Každý nepřemýšlí v hodnotách tak racionálních, že se z nich cit vytratil nadobro.

Autoservis v Manažerovi na první pohled příliš dojmu nenadělal. Celá budova sestávala z plechových plátů a těžkých traverz, tvořících konstrukci, pod níž by se bál zaparkovat kolo, kdyby na nějakém jezdil. Černovlasému muži to však očividně nevadilo. V černoběžových montérkách se skláněl nad motorem auta. Jako kdyby ho chtěla kapota vozu spolknout, jen co se nakloní ještě o trochu níž. Manažer rychle pochopil, že u motoru něco utahuje. V plechové tlamě opraváři mizely i ruce. Nehodlal servisáka nijak lekat, a tak jen stál a díval se kolem. Viděl dvě kladky na zdvihání motorů, ani jedna v permanenci. Dvě plošiny, pod kterými se dalo pracovat, pod nimi prohlubně v zemi jako vojenské zákopy. Kolem se povalovalo různě nářadí, ale i když se na první pohled zdálo, že vše tu leží bez ladu a skladu, nějaký systém v tom Manažer přece jen nacházel. Když se podíval na jednu hromádku, zdálo se, že jsou přítomny klíče a račny, na další hromádce šroubováky, jen kus od nich několik plechovek se šrouby. Hřebíky čekaly v polici, očividně nepřiliš dotčené. Proč by také automechanik často používal hřebíky? Kladivo však leželo hned po ruce, rovnou na autě, v místě, kde by byla kapota obvykle pevně usazená. Další nářadí Manažer neuměl ani použít. Ne, že by nevěděl, k čemu slouží, ale prostě nepatřil k lidem, co musí všechno umět prakticky. Stačí teoreticky vědět, jak by se to dalo využít.

Koroze vládla autoservisu, a to nejen v jeho ocelových základech, ale i na kouscích, která tu měl mechanik vystavené. Právě se skláněl do Buicku Le Sabre, pravděpodobně rok 1986. Na první pohled nevypadal špatně, ale stačilo se podívat trochu pod kapotu, pod poklice kol a rez se na pozorovatele vyvalila v celé své zrzavé prožranosti. Ale co teprve Rivera, která stála v koutě. Stačilo by do ní nastoupit a celá kastle by se rozsykala. Takhle špatně zachovaný model dlouho neviděl. Jako kdyby v něm celou dobu jezdil člověk, co se o to auto absolutně nestaral. Navíc ho nechával stát většinu roku po podvozek ve vodě.

„Každý auto má svůj příběh,“ pronesl hlas s přízvukem. Manažer okamžitě poznal italský.

„Každá věc má svůj příběh,“ kontroval.

Mechanik se usmál. „Eduardo,“ podával Manažerovi ruku, kterou si nejprve utřel do velmi špinavého kapesníku. Manažer ji přijal. Potřásl si. Poté vyndal vlastní kapesník a ruku si pečlivě očistil. Eduardo na to neřekl jediné slovo.

„Copak byste potřeboval?“ zeptal se černovlasý čtyřicátník, který by ale ještě snadno proháněl děvčata i o dvacet let mladší.

„Seznámit se. Chvilí tu s ostatními pobudeme, tak jsem myslel, že by bylo vhodné se spřátelit se všemi místními.“

„To vám moc času nezabere.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Manažer. „Vy jste místní opravář aut?“

„Dá se to tak říct,“ pokýval hlavou Eduardo a znovu se ponořil do auta. „Ale dělám i další věci. Když se tady něco porouchá, je to většinou moje starost. Ti ostatní,“ mávl rukou, „jsou v tomhle směšni. Neumí nic. Nic, co je jen trochu mechanické nebo elektrické.“

„Od servírky a kuchaře bych ani nic podobného nečekal.“

Eduardo se uchechtl. „Tam u nás, když jsem byl ještě mladý, věděl chlap o autech všechno. Všechno. Nezáleželo na tom, jestli je to mechanik, sportovec nebo kuchař. Každý věděl, jak si vyměnit brzdové destičky, olej, kapaliny. Dneska před ně postavíte směs do ostříkovačů a koukají na vás... no jak z jara.“

„Dnešní auta, to je samá elektronika.“

„To teda,“ odplivl si Eduardo stranou. „Tyhle krámy u mě nenajdete. To jsou auta, co nemají duši. Tady všude, když se podíváte,“ ukázal mechanik rozevlátým máchnutím na dvě zbylá auta, na kterých právě nepracoval, „tohle jsou auta, která mají duši.“

„I ta Rivera?“

„A jakou!“ zdůraznil Eduardo.

„Ročník sedmdesát dva?“

„To zkoušíte, nebo se vyznáte?“

„Většinou vím,“ přiznal Manažer neskromně.

Eduardo se usmál, což Manažer spatřil jen na koutku Italových úst. „No jo, je to sedmdesátý druhý. Ale je fakt, že už toho holka moc nenajezdí.“

„Předpokládám, že kastle bude nejmenší problém.“

„To si pište. To auto je komplet v háji. Je zralé na vrakoviště, ale sprostě jsem neměl srdce ho odkopnout. Klasika. Jak kdybyste povyhadzoval všechny elpíčka Beatles jenom proto, že už se teď všechno dává na cédéčka nebo další kulaté nesmysly. Pořád si říkám, že se do něj jednou dám, komplet ho zrenovuju, udělám z něj zase koráb silnic, ale sám tomu moc nevěřím. Čas moc není a těch součástek, co se dají použít, ubývá.“

„Na ten náš kousek věci máte?“ rozhlédl se Manažer, aby našel sklad, kde má mechanik nějaké náhradní díly. Regálů si všiml v otevřených dveřích vzadu, kde byla nejspíš i kancelář. Trochu Manažera zarazilo, že na regálech nevidí nic do auta, ale místo toho několik krabic se stejným nápisem. Stálo na nich ROINME.

„Nemám,“ negoval Eduardo. „Bude se muset počkat na nový chladič, protože s tím stávajícím nikam nedojedete. Že je plný peří a srsti, to by se ještě dalo zvládnout, ale ta srna vám ho rozšmelcovala na náhradní díly. Jeli jste celou dobu bez něj. Vlastně se divím, že jste dojeli. Naštěstí se porouchal tak, že všechny kola zůstaly na místě a klínový řemen se mohl dál točit. Nefungovalo to, ale aspoň se nepodělalo nic jiného. Štěstí vlastně.“

„Ano, štěstí při nás skutečně stojí,“ neodpustil si Manažer poznámku.

„Myslíte, že ne?“

„Nepřijde mi, že Cesta probíhá bez problémů.“

Mechanik se narovnal a znovu si utřel špinavé ruce do neméně špinavého kusu hadru, který mu visel z kapsy montérek. „Co jste zatím zažili?“

„Ptáci padali z nebe.“

„To se stává,“ pokrčil Eduardo ramen, jako kdyby nešlo o nic tak divného.

„Dobře, co útoky hyen?“

„Hyeny?“ nezněl Eduardo příliš překvapeně.

„Hyeny. Ale předpokládám, že to potkalo už lidi před námi.“

„Nemyslím si,“ zavrtěl Ital hlavou. „Ale když se na vás podívám, mám pocit, že jste si peklem neprošli.“

„Proč myslíte?“

„Jste čtyři a všichni čtyři jste přijeli až sem?“

„Ano.“

„Víte, co za příběh se váže k té Riveře?“

„Netuším,“ přiznal Manažer, což ho neskutečně dožírало. Neměl rád, když něco nevěděl. Každou informaci se snažil podchytit co nejdříve.

„Byla to výprava,“ začal Eduardo a rozhlížel se kolem sebe. Očividně něco hledal. Vyzkoušel i kapsy na hrudi, ale nic. Pokračoval zatím ve vyprávění a chodil kolem: „Něco jako vy. Myslím, že... jo, čtyři lidi a Řidič. O jednoho člověka víc než vy. Nevím, odkud se vydali na Cestu, ale odjinud než vy. Co je potkalo... Kro ví. Mohlo to být cokoli, ale dva přijeli...“

„Tady,“ podával Manažer Eduardovi cigaretu, který je stále marně hledal.

„No jo, díky. Jak jste věděl, že...“

„Intuice.“

„Jasně,“ pokýval Ital hlavou a nechal si cigaretu zapálit. Manažer si nezapálil a vrátil krabičku do levé kapsy saka. „Kde jsem to...?“

„Dva přijeli...“

„Jo, jasně. Dva přijeli jako... já nevím, jak to popsat. Stažení z kůže to úplně nepopisuje. Jako kdyby jim někdo na několika místech kůži prostě serval. Jen kusy. Na stehnu, na hrudníku, a tak. Různě po těle. Ten jeden byl skoro skalpovaný.“

„Takže na nás čeká všechno možné, co?“

„Ha,“ zavrtěl Eduardo hlavou a silně potáhl. Kouř, který vyfoukl, se vznášel výš a výš jako lampión štěstí, ale rozplynul se dřív, než stačil svoje poselství sdělit někomu jinému. „Čekal jsem, že vás tím příběhem trochu vyděsím.“

„Na to nejste dost dobrý vypravěč.“

„Jo, to je asi fakt,“ vyslal Ital další kouřové poselství. „Ale stejně. Vypadáte tak... chladnokrevně.“

„Možná takový vážně jsem.“

„Nemáte z toho strach?“

„Ze sebe?“

„Z Cesty?“

„Z čeho mám mít strach?“

Eduardo máchl rukou ve vzduchu, jako kdyby se snažil polapit tu správnou odpověď. „Třeba z toho, že vás mohou potkat vážně hnusné věci.“

„Nevím, co mě může potkat. Nebudu si vytvářet imaginární strachy, které mě budou svazovat.“

„Dobrý přístup,“ ukázal Eduardo na Manažera rukou s cigaretou. „Pro ostatní budete vítaná pomoc.“

„Nejsem tady proto, abych je chránil. Musí se o sebe umět postarat sami.“

„Ale je vám jasné, že tohle není o tom, že bude každý za sebe.“

„To už jsem si všiml.“

„Proč jste přišel? Opravdu?“

„Jak to skončilo s těmi, co sem přijeli Riverou?“ neodpověděl Manažer na otázku.

„Jak?“ povzdechl si Eduardo. „Nijak. Ti dva se strženou kůží to nepřežili, jeden přišel o život v noci a ten poslední k ránu zmizel. Řidič to pak vzdal a odjel.“

„Čím?“

„Už nevím, něčím, co jsem tu zrovna měl celkem pojízdné. Rivera tu po něm zbyla a já pořád doufám, že se ještě někdy rozjede.“

„Co se stalo v noci?“

„Noci jsou tady celkem drsné. Nevyplácí se vycházet ven.“

„Proč?“

„Kdybych to věděl, tak už tady nejsem. Lidi, když tady vyjdou v noci ven, tak to s nimi nedopadne nikdy dobře. Zmizí, nebo je ráno najdeme mrtvé.“

Manažer nedal nijak znát, zda na něj slova zapůsobila. „Předpokládám, že my tu budeme muset přes noc zůstat.“

„Rozhodně,“ pokýval Eduardo hlavou. „Součástky tu všechny nemám, nějaké přijdou nejdřív zítra.“

„Nejdřív?“

„Stát se může všechno. Je to tady s donáškou dost nejisté.“

„Jak jinak, že?“

„Tohle je prostě... speciální místo,“ řekl Eduardo a nechal Manažera být. Musel se znovu vrátit k Buicku, na němž předtím dělal. „Být vámi, ještě se tady porozhlídnu, dokud je světlo. Není to tady tak špatné. Já zatím dodělám tohle auto, abych se pak vrhl na to vaše.“

„Jaké je vaše označení,“ zeptal se Manažer ještě před odchodem.

„Nevím, o čem mluvíte,“ odpověděl strojeně Eduardo a ani se k Manažerovi neotočil.

„Jo, přesně to jsem si myslel,“ odvětil Manažer a odešel.

„Být vámi,“ ozval se ještě naposledy mechanik, „dávám si pozor na svoje vzpomínky.“

„Pročpak?“ zeptal se Manažer a tvářil se jako šelma, která se nebojí zakousnout jednou tak velkého medvěda.

„Vyvolávají emoce. Emoce nejsou to, co se vám tady, na tomhle místě, v noci hodí.“

„Já svoje emoce ovládám,“ nenechal se Manažer vysmát.

„Vy možná,“ pronesl Eduardo tajemně, chopil se klíče a nic dalšího neřekl.

Manažer nechal mechanika na pokoji a rozešel se směrem k prostřednímu telefonnímu sloupu. Díval se na červonosého politika, který si byl sám sebou hodně jistý. Vyzařovalo to i z té špatně zachovalé fotky.

„Co seš ty zač? Co je vlastně tohle místo zač?“

„Mluvíte ke mně?“ vyklonila se ze židle Zpěvačka.

„Ne,“ odpověděl Manažer stroze. Nehodlal se hned vrátit do jídelny. Vyšel si za město, kde nějakou dobu jen stál a ani se nepohnul. Jako kdyby sledoval něco na obzoru. Zpěvačka se za ním chvíli dívala, ale pak to vzdala.

„Hulvát jeden pitomý,“ řekla si pro sebe a vrátila se k písni. Jenže s každým slovem, které napsala, viděla právě toho protivného chlapa v perfektně padnoucím obleku, který pomalu šířala špína a prach.

Pokračování následuje 1. května 2013 na mých stránkách <http://www.martinstefko.cz>.

Slovo autora

Když jsem psal tenhle osmý díl, chtěl jsem se trochu pobavit. Základem pak byla scéna, kdy se mezi sebou baví Blondýna, Řidič a González, kteří zůstali sami v jídelně. Jedná se o scénu poměrně krátkou, ale chtěl jsem na ní ukázat to, co je pro chlapy naprosto přirozené. V přítomnosti krásné ženy, u které si myslí, že mají šanci. Ona jim také dává poměrně dost indicií k tomu, aby si to mysleli. Neříkám, že se jedná o třesutou scénu, ale snažil jsem se ukázat to, jak chlap dokáže zblbnout kvůli šanci, že uvidí ženu nahou. Je v tom něco mytického a každý se s tím musí vyrovnat podle svého.

Myslím, že na každém dílu je vidět, jaké jsou mé oblíbené postavy. Nejsou to všechny, to určitě ne. I když jsou všechny moje děti, dávám přednost jen některým z nich. Konkrétně to jsou Manažer a Zpěvačka. Proto jim také věnuji většinou víc prostoru. Manažer mě fascinuje svými schopnostmi, které nejsou přesně popsány, ale jsou skutečně velké. Mám rád postavy, jako jsou Gregory House, Sherlock Holmes, apod. Muže se skvělými dedukčními schopnostmi. I Manažer je má, i když jsou dotažené trochu ad absurdum. Nic to však nemění na tom, že se jedná o jednoznačně vůdčí osobnost.

Co mě tak fascinuje ne Zpěvačce? To už je na popis trochu komplikovanější. Je pravda, že mě fascinuje vztah, který si mezi sebou vytváří s Manažerem. Je to dvojice, která je protikladná, jsou každý odlišný, ale mají k sobě blíž než zbylé dvě postavy. Manažer je ale jednoznačně ukázkou muže, který je machistický, myslí si, že je nadřazeným tvorem, snad i pánem tvorstva, ale v jeho případě to alespoň vyplývá z určitých schopností. Vedle něj je pak Zpěvačka, žena, která by měla být zkušená, ale stále v sobě má určitou naivitu, kterou se snaží skrýt ulitou nepřístupnosti. Tenhle pár mě prostě zajímá, a tak se připravte na to, že se mu bude dost věnovat i další díl a nejen on.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 27. března 2013, když osmé „Slovo autora“ píše. Druhý příběh se pomalu rozjíždí a já vám mohu slíbit, že bude dál pokračovat a minimálně dokončení druhého příběhu se dočkáte.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2013/03/cesta-008/>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>